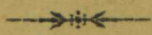

(Ac. 7475)

1910

Sina pead
 oma isa ja emma
 auustama,

et sinu käsi hästi käib ja sina
 kaua elad maa pääl.

Lastele armjaks ajaviiteks

soovitud

R. U. Hermann.

1. Wana Brits ja tema toapoiss.

Wana Brits, Breiſi kuulus kuningas, ärkas ühe korra magamast keſt öösel üles, ja uni ei tulnud enam pääle, keſt et palju mõtteid ta pääſt läbi käiſiwad. Wiimaks hüüab ta toapoissi, kelle kord oli tema magamise kambri ees walwata, et ſee teda pidi aitama riidesse panna. Aga keegi ei waſtanud ega tulnud. See oli kuninga meeleſt ime, keſt et ſeda muudu ette ei tulnud. Paha meelega paneb ta end riidesse ja läheb waatama, mis lugu ſee oleks. Sääal näeb ta, et toapoiss lana äärde magama jäenud. Lana pääl tema ees ſeiſab pooleli jäenud kiri nende sõnadega: „Armas ema! Kuningal on mitu toapoissi, keſ kordamiſi tema magamise tubade ees peawad wahti pidama. Mina walwan juba kolmat ööd teiſte eest. Selle eest olen ma künne taalrit teeninud. Need ſaadad rõõmuga Sulle —“ Toapoissi armastus oma waese ema waſta oli väga kuninga meele pärast. Ta ei ärata teda magamast ülesgi, waid paneb poissi kumbagisse taſku paki kuldraha ja heidab ſiis iſe ka magama. Teiſel hommikul märkab toapoiss, et kuningas ſeda teinud ja ehmatab ära. Ta heidab kuninga ette põlwili ja palub: „Suur kuningas, andke andeks, et ma Teie kutsumist ei kuulnud!“ Kuningas ütleb: „Mu poiss, ma annan ſulle ſeda rõõmuga andeks ja nimetan ſind ohwitseriks, keſ keſ oma wanemaid nii armastab, et ta enam nende hääks tööd teeb, kui ta kohus on, ſee on hää inimene. Ma loodan, et ſa mind pärast ka truuste teenid.“ Poissi rõõm oli ütlemata suur.

2. Kuda paha poja käſt käib.

Üks waene leſk toitis oma ainukeſt poega käte töö läbi. Et pojalt Jumala pooleſt hääd waimu anded oliwad, ſiis koolitas teda ema õige kõrgeste. Poeg käis lähemas

linnas koolis. Kedramise- ja pesemiseega teenis ema omale ja oma pojale leiba ja raha, ja kandis korwiga pojale toidust kooli. Pojast sai peagi tark mees, kes linnas ühe wäga rikka kaupmehe juures hää koha sai. Siin unustas poeg oma ema ära, aga ema mõtles, et poeg haigeks jäenud ja tuli teda linna vaatama. Tee oli pikk. Kui ema linna sai, leidis ta poja suurt sugu inimeste seltsis. Nõõmuga jooksis ta tema juure ja hüüdis: „Mu poeg, ma tulin sind vaatama!“ Aga poeg häberes teda oma emaks tunnistada ja karjus: „Ma ei tunne seda naist mitte, wiige ta minult ära!“ Ema läks suure südame-waluga koju ja suri kurwastuses ära. Kümne aasta pärast tuli üks saant wõi kerjaja furnuajale furnumatja juure ja ütles: „Mäita, kus mu ema haud on. Sest saadik kui mina teda ära salgasin on Jumala õnnistus minult ära taganenud. Sandina hulgun ümber ja ei leia rahu!“ Poeg suri wiimaks waeste-majas ära ja teda maeti narakates maha. Nõnda oli biibli sõna tõsi:

„Isa õnnistus ehitab laste majad,
Aga ema wanne kfishub nad maha.“

3. T i i u.

Üks waene ema oli woodis haige maas ja tema tütar Tiin talitas teda. Tohter seadis haigelle mõned terweks tegewad rohud, aga ei olnud raha neid osta. Kui ema üks kord oli magama jäenud, wõttis Tiin oma pühapäewakleidi ja laenas selle eest ühe naabri käest kolm rubla, ja sellega ostis ta rohud. Pähemal pühapäewal oli ema juba nii palju toibunud, et Tiin kirjuti wõis minna. Kui ta igapäewases riides ära läks, ütles ema: „Tiin, sinul on ju igapäewane riide seljas!“ Tiin kostis: „Jumal ei waata mitte riide pääle!“ Kui tütar jälle tagasi tuli, päris ema weel enam järele, ja Tiin, kes ialgi ei wale-tanud, jutustas emale, mis ta oli teinud. Sel päewal

tuli kiriku-õpetaja ema vaatama, ja ema jutustas sellele, mis tütar teinud. Häa südamega õpetaja korjas ühes seltskonnas pidul nii palju, et Tiin oma kleidi kätte sai ja ka oma ema wõis edasi talitada. Siis oli suur rõõm ema ja lapse südamel. Siin oli näha, et:

„Kes wanemaid armastab, seda õnnistab Jumal.“

4. Silma pisar.

Ma seisin ema juures,
Kes mind nii armastan'd:
Ta oli kurb ja waikne,
Ma teda kurbastan'd.

Ma olin oma käed
Ta sülle pannud jäl,
Ja õige paha kurbtus
Mul oli hinge pääl.

Siis langes palaw pisar
Mu käe pääle weel,
See tuli tema filmast,
Weel kurbemaks sai meel.

Siis tõusis ema üles,
Ei lausun'd sõnagi,
Mu käekesi waotas,
Läts ära waikjesti.

Ta armsat ema-südant
Küll selgest' mõistfin ma:
Ei ial tee ma paha,
Ei teda kurbasta.

See ema filma pisar
Mul meeles seisma jaab,
See pisar on mul märgiks,
Et ta mind armastab.

5. Hääd Lapsed.

Wend ja õde olivad koolis olnud ja läksiwad ühes koos kodu. Teel ütles õde: „Täna seletas kooli-õpetaja nii ilusaste neljandat käsku ja näitas selgeste, kuida hääd wanemad Jumala aseme-pidajad maa pääl on.“ Ja mõistlik wend lisas oma poolt juure: „Müüd tean selgeste, et wanemad Jumala asemel on. Nemad annawad meile riidet ja süüa, juhatawad meid hääd teed käima ja walwawad meie woodi ääres, kui me haiged oleme. See on niisama-sugune armastus, nagu Jumalal inimeste wastagi on ja on Jumala südamest wanemate südamesse pandud.“ Õde ütles weel: „Minewal pühäl sain ma uue kleidi ja täna hommiku sain piima, leiba ja wõid.“ Wend ütles

fiis: „Mina sain oma sündimise päeval selle ilusa raamatu ja uue kuue ka. Küll on meie armsad wanemad hääd!“

Kui nad nii rääkijiwad, tuli neile üks tüdrukute wasta, kelle isa oli ära surmud. Kurbalt läks laps nendest mööda ja pisar lätkis tal silmas. Wend ja öde waatasiwad teine teise otsa ja oliwad rõõmsad, et nende wanemad weel elus oliwad. Nad läkijiwad kodu ja hakkasiwad armastuses oma wanemate kaela ümbert kinni ja ei tahtnud kusgilgi nii hää meelega olla, kui nende juures.

6. Sumalakartmata kuningapoeg Absalom.

Kuningal Dawetil oli poeg, kes ise suure hinuga oma isa asemel tahtis kuningas olla ja katsus oma isa kõike wiisi amjärejelt maha lükata. Selle pärast pidas ta omale teenrid, kellele ta kuld- ja südi-riided selga pani ja laskis neid enese ees käia. Kui keegi tema isa juure läks õigust otsima, siis seadis tema end wärawa juure ja ütles: „Ütle oma asi mulle ära, mis sa kinga ette tahad wiia!“ Ja kui see oma asja oli ära ütelnud, siis ütles Absalom: „Sinu asi on õige, aga ega sa kuningalt õigust ei leia. Oh kes mind kuningaks paneks, siis mõistaksin õigust!“ Nõnda pööras ta rahwa südame oma isa poolt ära. Wiimaks läks Absalom ühte kaugesse linna, laskis pasunaid puhuda ja hüüda: „Absalom on kuningas!“ Ja rahwast löi tema poole. Isa Dawet põgenes oma poja eest kõrbesse. Aga suur taplus hakkas, ja Absalom pidi põgenema. Ta jäi ühe puu oksadesse pään pidi kinni. Siis tuli üks sõjamees, tõmbas ta maha ja ajas kolm oda tema kehast läbi, et ta suri. Teised sõjamehed tegiwad haua, wiskasiwad Absalomi sinna sisse ja paniwad kiwidega kinni. Nõnda sai kirja sõna tõeks, mis ütleb: „Silma, mis oma isa pilkab ja ema sõna ei kuule, seda peawad kaarnad jõe ääres wälja nockima ja noored kottad ära sööma.“

